

Türkiye'de Sosyal Çalışmada Cinsiyet Eşitliği Hakkında Güncel Bir Değerlendirme

Gülsun Kanat

Cinsiyet
Eşitliği
Politikaları
Derneği

Türkiye’de Sosyal Çalışmada Cinsiyet Eşitliği Hakkında Güncel Bir Değerlendirme

Bu bilgi notu Cinsiyet Eşitliği Politikaları Derneği için
Gülsun Kanat tarafından hazırlanmıştır.

2022

Fotoğraf: Ashkan Forouzani / unsplash.com

Cinsiyet
Eşitliği
Politikaları
Derneği

cinsiyetesitligipolitikalari.org

info@cinsiyetesitligipolitikalari.org

CEPD, özel olarak çalışma yaşamında cinsiyet eşitliği ile ilgilenmektedir ancak toplumsal cinsiyetle ilgili güncel konular ve sorun alanları hakkında kapsayıcı şekilde bilgilendirilmesi kendi alanında deneyimli olması açısından elzemdir. Bu bilgi notu, hem CEPD’nin çalışanları hem de derneğin danışmanlık verdiği kurum ve kişiler için destekleyici olması amacıyla hazırlanmıştır.

HEINRICH BÖLL STIFTUNG
DERNEĞİ TÜRKİYE TEMSİLCİLİĞİ

Bu yayın Heinrich Böll Stiftung Derneği Türkiye Temsilciliği’nin desteğiyle yayınlandı. Çalışmada yer alan görüşler, Heinrich Böll Stiftung Derneği Türkiye Temsilciliği’ningörüşleriyle örtüşmeyebilir.

İçindekiler

Sosyal Çalışma Nedir?	4
Türkiye’de Kadın Hareketi ve Sosyal Çalışma	5
Bugün Kadınlar için Sosyal Çalışma	6
Şiddetle Mücadelede Önleyici Yaklaşımın Önemi.....	8

Sosyal Çalışma Nedir?

Sosyal çalışma kavramı, farklı yaklaşımlar, teori ve ideolojiler nedeni ile çok tartışmalar içerir. 19. yüzyıla kadar sosyal çalışmacı diyebileceğimiz bir meslek yokken çıkışının daha çok gönüllü çalışmalara dayandığını ve teorisinin de pratikten yola çıkarak oluştuğunu görüyoruz. Bazı ülkelerde hâlâ sosyal çalışma ve sosyal çalışmacı kavramları bulunmuyor. Ülkelerin kültürleri, yönetim şekilleri, ülke içindeki hâkim ideolojiler sosyal çalışmanın teorisini ve uygulamasını şekillendirdiği gibi, sosyal hareketler ve aktivistlerin de sosyal çalışmayı geliştirdiğine, içeriğinde farklılıklar oluşturduğuna tanık oluyoruz.

Öncelikle yardım amaçlı başlayan, çocuk ve yaşlı koruma alanlarına odaklanan sosyal çalışma, 1950'lerde teorisini oluşturmaya başlıyor. Demokrasi mücadelesi, hak mücadelesi temelli ve ayrımcılık karşıtı anlayışlar, modernizm, postmodernizm ve farklı ideolojilerle beraber uygulamalar değişkenlik gösterirken, teoride özellikle iki yaklaşım birbiri ile hep çatışıyor. Sosyal çalışmayı, "insanı" destekleyip, onu ötekileştiren, ayrımcılık uygulayan, ezen, eşitsiz yaşamlar sunan sistemlere karşı güçlendiren ve bu koşulları değiştirmeyi amaçlayan bir çalışma olarak tanımlayan yaklaşım ile insanı bu sistemlere adapte etmeyi veya sistemi sürdürmeyi sağlayan ve bu doğrultuda çalışan sosyal çalışmacılar yetiştirmeyi hedefleyen yaklaşım karşı karşıya geliyor. Birinde, insanın gücüne ve ihtiyaçlarına odaklanıp, sistemi herkes için anaakımlaştırmak varken, diğesinde, süregiden, hâkim olan ideolojik yapıya uygun düzenlemelerin yapılması ve insanların o sisteme adapte olmasını sağlamak öne çıkıyor. Böylece hizmet dediğimiz anlayış oluşuyor.

Devlet ve belediyelerin çizdiği sınırlar içerisinde hareket etmek zorunda olan sosyal çalışmacılar kurumun bir hizmetini sunarak insanı güçlendirmeye ve fark yaratmaya çalışırken yardım kurumlarında çalışan sosyal çalışmacılar sistemin devam etmesi, sistem içerisinde insanın yaşayabilmesi, hayatta kalması için çeşitli yardımlarda bulunarak toplumlara ve insanların yaşantısını iyileştirmeye çalışıyorlar. Hizmet verilirken yaklaşım ayrımcılık ve yargılamadan uzak olsa dahi bireyi zorlayan koşullar, yasalardaki yetersizlikler ve hak ihlalleri ortaya çıkarılıp, farkındalık yaratılmıyorsa, sistem yeniden aynı eşitsizlikleri ve ihlalleri yaratıyor. Sosyal çalışmanın, dar anlamından çıkarılarak, insanın güçlenmesini, ihtiyaçlarını hedef almasını, onu kısıtlayan, baskılayan sistemi değiştirmeyi hedeflemesini önemsiyorum ve ben şu tanımlı benimsiyorum: sosyal çalışma, baskılarla mücadeleyi amaçlayan, toplumsal olarak inşa edilmiş ve bu anlamda sürekli değişen ve bitmemiş bir projedir.¹

¹ Robert Adams, Lena Dominelli and Malcolm Payne (eds.), *Social Work, themes issues and critical debates*, Red Globe Press, 2017.

Türkiye’de Kadın Hareketi ve Sosyal Çalışma

Türkiye’de kadın hareketi ve feminist hareket, kadınlarla dayanışırken, kadınların ihtiyaçlarını odağına alan, kadınların gücünü, potansiyelini ortaya çıkarmayı hedefleyen, becerilerini geliştiren bir yaklaşımı benimsedi. Kadını güçsüzleştiren, ezen, haklarını ihlal eden patriyarkal sistemi, cinsiyet ayrımcılığını oluşturan, yerleştiren ve pekiştiren unsurları tek tek ortaya çıkardı. Bunlara karşı mücadele verecek kurumların oluşmasına etki etti. Bugün belediyelerin kadın birimlerinin olması, Eşitlik Birimleri’nin kurulması, kadın danışma merkezlerinin varlığı, bu alandaki kazanımlar arasında sayılabilir. Bu alanda çalışan kadınlar olarak, yaşadığımız her tür ayrımcılığın üzerine giderken, şiddet karşısında akut durumları iyileştirmeyi, kadınların yaşamlarında oluşan zorluklara karşı mücadele vermelerinde yanlarında olurken yardım etmek yerine destek olmayı hedefledik. Kadınların bireysel yolculuklarında dayanışmayı kurarken birlikte öğrenmeyi, çözüm geliştirmeyi ve uzun vadede bunu yaratan koşulları birlikte değiştirmeyi önemsedik. Bizler patriyarkal sistemde yaşayan kadınlar olarak özgürleşme mücadelesi verirken sorunlara yaklaşımımız ve ürettiğimiz çözümler ile alanda sosyal çalışma anlamında nasıl uygulamalar olması gerektiğini de deneyimledik. Toplum değiştikçe, yaklaşımlarımız, ihtiyaçlarımız, çözüm yöntemlerimiz değiştikçe sosyal çalışma ve uygulamaları da değişti. Türkiye’de bugün artık, feminist bir yaklaşımla sosyal çalışma yürütmeye çalışan birçok sosyal çalışmacı bulunuyor.

Feminist yaklaşımla sosyal çalışma, yaklaşımını kadının gücünü gören, sorunların çözümünde kadınların ihtiyaçlarına ve ne yapmak istediklerine bakarak dayanışan bir yerden kurar. Bu şekilde, kadınların şiddetten uzaklaşma mücadelesine destek vermiş oluruz. İster devletin ister belediyenin kadına hizmet veren bir kurumunda olalım, bu yaklaşımla kadınları dinlediğimizde, sosyal çalışmayı bu bakışla yürüttüğümüzde, bireysel mücadelelerine, hayatlarının iyileştirilmesine katkıda bulunuruz. Kadınların süreçlerini izleyerek, önlerindeki engelleri, şiddet ile mücadelelerinde onları durduran etkenleri beraber deneyimleyerek, mücadelelerinden öğrenerek, deneyimleri

“

Toplum değiştikçe, yaklaşımlarımız, ihtiyaçlarımız, çözüm yöntemlerimiz değiştikçe sosyal çalışma ve uygulamaları da değişti. Türkiye’de bugün artık, feminist bir yaklaşımla sosyal çalışma yürütmeye çalışan birçok sosyal çalışmacı bulunuyor

açığa çıkararak, farkındalık yaratarak, önleyici çalışmaların neler olması gerektiğine karar verebiliriz.

Şiddetle mücadelede, sığınakların nasıl yönetildiği, şiddeti Önleme ve İzleme Merkezleri (ŞÖNİM) ve Sosyal Hizmet Merkezleri’nin (SHM) nasıl çalıştığı, Toplum Sağlığı Merkezleri’nin (TSM) nasıl bir yapıya sahip olduğu ve ne tür destek verdiği kritik önemdedir. Bu kurumlar ulaşılabilir olduğunda, yaklaşımları korkutucu, üstten ve yargılayıcı olmadığına kadınların maruz kaldıkları şiddetin önlenmesine ve durdurulmasına katkı sağlanır. SHM’lerin kadınların hakları ve yaşanan ihlaller konusunda kadınların sorularına yanıt verebildikleri bir yer olmaları, bu şekilde çalıştıklarını kadınlara duyurmaları, kadınların yaşadıkları tedirginliklerde, korku ve kaygılarında deneyimlerini SHM’deki sosyal çalışmacılara korkmadan, yaftalanma-yargılanma çekincesi olmadan paylaşabilmeleri, kadınların şiddetten uzaklaşabilmesi, şiddet artmadan yaşanmadan kaçabilmesi, yaşadıklarının sebebinin kendisi olmadığını bilmesi ve şiddete hayır diyebilmesi için önemlidir. Çocuğunun maruz kaldığı suistimalden şüphelenen bir annenin gideceği yakın bir merkez, kapsayıcı ve destekleyici yaklaşım, kadının gücünü görüp, potansiyelini ona gösteren bir yerden ilişki kurarsa çocuğunun ve kadının yaşayacağı şiddetin önüne geçilebilir. Sorunların tespiti ve çözüm alanlarına ilişkin sosyal çalışmacının özgürce raporlama yapabilmesi ve verilerin çözüm için etkin biçimde kullanılabilmesi de bu çalışmanın verimliliği için gereklidir. Tabii ki şiddetle mücadele alanında sosyal çalışma tek çözüm değil ama en önemlilerinden biridir.

Bugün Kadınlar için Sosyal Çalışma

Son 10 yılda geldiğimiz noktada, yukarıda dile getirdiklerim ne yazık ki uygulamada karşılık bulmuyor. Sadece ŞÖNİM'ler sığınak başvurusu alıyor ve sığınak kabulünü de ancak karakol 6284 sayılı kanunu uygularsa yapıyor. ŞÖNİM'ler, sığınaklara girebilmeleri için kadınların uzaklaştırma kararı almaları konusunda ısrarcı oluyor. Kadınlar 6284 sayılı Kanuna dayalı olarak kısa sürelerle uzaklaştırma kararı alabiliyorlar ve bu onların hayatında ciddi bir sorun oluşturuyor. Şiddetin üzerindeki etkileri atmaya, yeni bir yaşam kurmaya çalışırken, iş bulup, kendilerinin ve varsa çocuklarının geçimini sağlamaya çalışırken, kısa sürede biten uzaklaştırma kararı nedeni ile bu yeni düzenleri zora giriyor ve bürokratik işlemlerle tekrar uğraşmak zorunda kalıyorlar. İstanbul'da bazı aile mahkemeleri gizlilik kararını vermekte sıklıkla zorluk çıkarıyor ve hatta vermiyorlar. Anne ve çocuk sığınakta kalırken, babanın çocuğu görmesi konusunda görüş kararı veriliyor. Kadınlara uzaklaştırma kararını alabileceğini karakolda söylediklerinde geçici velayet ve geçici nafaka haklarından bahsetmiyorlar, kadınlar ve çocuklar bu nedenle tekrar mağduriyet yaşıyorlar. Sistemdeki uygulamaların yetersizliği, yanlış, eksik uygulanması, kadınlara hakları hakkında bilgi verilmemesi kadınların tekrar şiddet yaşamalarına sebep veren tutum ve davranışların içerisinde. Bu da şiddetten uzaklaşmaya çabalayan kadınların sistem tarafından yalnızlaştırıldığını, onlara yapılan bu uygulamaların önleyici değil, köstekleyici bir halde olduğunu gösteriyor.

Kadınlar sığınaklara şiddetsiz bir ortamda, takip edilseler de bulunmayacakları, gizli bir adreste kalabilecekleri, failin tehdidinin onlara ulaşmadığı bir yerde, yaşadıklarını sağıltmak, güçlü yanlarını görmek, hatırlamak, saygın bir birey olduklarını hissetmek, bu sorunu yaşayanın yalnız kendileri olmadığını görmek için ve can güvenlikleri sağlansın, gelecekları hakkında şiddetsiz bir ortamda karar verebilsinler diye ihtiyaç duyarlar. Bu ihtiyaçları gidermek ve sığınağa erişmek için kadınlar mutlaka yasal korumaya başvurmak zorunda olmamalıdır. Korunma gibi mekanizmalara başvurmaya sığınağa girdikten sonra da karar verebilirler. Hatta yurt dışında ilk adım istasyonları tam da bunun için açılmıştır. Başvuran kadının kalacak yerinin hızlıca sağlanması, orada kaldığı geçici sürede haklarını öğrenerek, şiddetten uzaklaşarak, neye ihtiyaç duyduklarını görmeleri hedeflenir. Kadınlar bazen sığınağa gitmeden de, yasal mekanizmalara başvurup şiddeti uygulayanı evden uzaklaştırıp eve dönmek isteyebilir, kendi durumlarının onlara tanıdığı olanaklar nezdinde, bazen ailelerinden destek alır, bazen de ŞÖNİM gibi bir merkezin yönlendirmeleriyle sığınağa gitmeden de bir çözüm üretebilirler.

“

Sistemdeki uygulamaların yetersizliği, yanlış, eksik uygulanması, kadınlara hakları hakkında bilgi verilmemesi kadınların tekrar şiddet yaşamalarına sebep veren tutum ve davranışların içerisinde. Bu da şiddetten uzaklaşmaya çabalayan kadınların sistem tarafından yalnızlaştırıldığını, onlara yapılan bu uygulamaların önleyici değil, köstekleyici bir halde olduğunu gösteriyor

Birlikte düşünmeye alan açan, başvuran bir kadının karar alabilmesi için gerekli psikososyal desteğe eriştiği, güvende hissettiği, başka kadınlarla dayanıştığı, kısa veya uzun süreli şiddet alanından uzaklaşabildiği sığınak çeşitlerine ihtiyaç var. Devlet sığınaklarında, kadınların korunması gerekçe gösterilerek kadınlar baskıcı ve kısıtlayıcı koşullar içinde kalıyor, sosyal çalışmacı sayısı yetersiz, kadınların ihtiyaç ve isteklerine odaklanılmıyor. Üstelik bu sığınaklar her kadının erişimine açık değil. 12 yaşından büyük erkek çocuğu olanlar, kendileri 60 yaşından büyük olanlar, ikameti olmayan göçmen kadınlar veya fiziksel şiddete uğradığına dair darp raporu olmayanlar sığınaklara kabul edilmiyor. Mor Çatı başvurularından öğrendiğimize göre, engelli çocuğu olduğu için veya bulunduğu şehirde ikameti olmadığı için sığınağa alınmayanlar da var. İstanbul'da yaşamadığı için kısa süre ilk adımda tutulup sonra başka bir şehirde sığınağa gitmesi gerektiği söylenen kadınların paylaşımları ile karşılaşılıyor maalesef. Bütün bunların yanı sıra şiddeti önlemek ve izlemek için oluşturulan ŞÖNİM'in, tek merkezden kadınların şiddet yaşantılarını dinleyip, raporlayıp, onlara ihtiyaç duydukları destek mekanizmalarını sağlama hedefi var. Bu lojistik olarak bile çok güçlüken, sığınaklardaki kadınların yetersiz, yanlış, kötü uygulamalara maruz kalmalarının yanı sıra, yargılayıcı yaklaşım ve tutumlar, cinsiyetçi ve aileci-aile odaklı politikalar nedeni ile de kuruluş amacına etkin bir biçimde cevap vermediğini deneyimliyoruz.

Kadınlar yaşadıkları şiddeti sorgulamak, tedirginliklerini paylaşmak, karar vermelerinin önündeki engelleri görebilmek için bu merkezlere gidip destek almanın hakları olduğunu bilmedikleri gibi uygulamada da bunlar zaten karşılanmıyor. ŞÖNİM'ler kadınların sığınağa gitmeden şiddeti evlerinden uzaklaştırabilecekleri ve bunun yollarını öğrenebilecekleri en yakın merkezler olamıyorlar. Ayrıca, ŞÖNİM'lerin, sığınağa giden, gitmeyen veya sığınaktan çıkan kadın ve çocukların, sosyal-ekonomik-psikolojik-eğitimsel-mekansal-yasal korunma gibi destek ve hakları konusunda bütünsel bakabilecek bir kapasiteye sahip olması gerekiyor. İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılmasından önce yapılabilen kimi toplantılar, pandemi ile sekteye uğradı ve sözleşmeden çıkılmasıyla sorunları konuşma alanları ortadan kalktı. Bu alanın tekrar açılması ve şiddeti önleyici çözümlerin geliştirilmesi için bu alanda çalışması gereken bütün birim ve kurumların ŞÖNİM tarafından koordine edilmesi çok önemli. İlgili şehrin emniyeti, adalet sistemi, il ve ilçe belediyeleri, kaymakamlıklar, sağlık birimleri, eğitim müdürlükleri, baro, alanda bu konuya eğilen ve çalışan sivil toplum örgütleri bu koordinasyonun içine alınmalı.

Şiddetin önlenmesi açısından hastanelerin kadına yönelik şiddete, çocuğa karşı olan istismara ilk tanık olunan yerlerden biri olduğunu düşünürsek doktordan, hasta bakıcıya kadar hastane çalışanlarının, bu konuda farkındalığının olmaması şiddetin daha başlarda engellenmesi olanağını kaçırmamıza sebep oluyor. Hastanelerde var olan sosyal çalışmacıların ne yazık ki sayıları az, hastanede var olduklarını doktorlar dahi bilmiyor. Bu on yıl öncesinde de belki böyleydi ama son yıllarda ileriye gitmedi.

“

Sığınaklardaki kadınların yetersiz, yanlış, kötü uygulamalara maruz kalmalarının yanı sıra, yargılayıcı yaklaşım ve tutumlar, cinsiyetçi ve aileci-aile odaklı politikalar nedeni ile de kuruluş amacına etkin bir biçimde cevap vermediğini deneyimliyoruz

Şiddetle temasta bir diğer önemli konu çocukların deneyimleri. Türkiye’de bugün SHM’ler çocuk koruma konusunda da yeterli değil. SHM’lerin gerekli birimler oluşturup çocuk korumaya odaklanması, bulunduğu bölgenin haritasını çıkarması, okullarla yakın çalışması, belediye, kaymakamlık, alandaki ilgili birimlerle ve sivil toplum örgütleri ile yakın temasta olarak çözümde ortaklaşması gerekli. Çocukların aile içinde yaşadığı şiddetin sadece tanıklık düzeyinde olmadığını, Çocuk Hakları Sözleşmesi’ne göre ebeveynin sorumluluklarını yerine getirmemesinin başlı başına çocuğun haklarının suistimali olduğunu ve çocuğa uygulanan bir şiddet olduğunu söylemek mümkün. Aile çocuğun güvenli hissedeceği, psikolojik, fiziksel, eğitim ihtiyaçlarının karşılandığı bir alan oluşturmakla sorumludur. Ev içinde bu güvenli alanın oluşumunu kadına uyguladığı şiddetle zarara uğratan erkek, çocuğuna karşı da suç işlemiş olur. SHM’ler ev içi şiddete bu yaklaşımla da bakmalı, çeşitli boyutların farkında olmalı, çocuğun üstün yararını gözetenek ve kadından ve çocuktan yana bakış ile çözüm önermelidir.

Dünyadaki gelişme hızına bakınca ülkemizdeki sosyal çalışmanın hali maalesef sadaka dağıtmaya dönmüş durumda. Kaymakamlıkların, valiliklerin Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıflarının (SYDV) isimlerinin ve içeriğinin iyileşmesini beklerken onlar tam da bu dağıtımı devlet adına yapar hale gelmiş bulunuyorlar. Bazı SYDV’ler kadına yönelik şiddete ilişkin az da olsa destek sunarken bazılarının kadına yönelik şiddet konusunda bütçe dahi ayırmadıklarına tanık oluyoruz.

Şiddetle Mücadelede Önleyici Yaklaşımın Önemi

Önleyici çalışma, ileriye dönük, olmasını beklemeden, olmadan, olacağını bildiğimiz, gördüğümüz şeyleri önlemeye yönelik çalışmalar demektir. Bu da, yaşadıklarımızdan, deneyimlerimizden öğrenebileceğimiz şeylerdir. Bir sorununun tamamen yok olması için çabalamak ve önleyici faaliyet yürütmek ve bunu, deneyim paylaşarak, dayanışarak yapmak aynı zamanda değişime katkıda bulunmaktadır.

Türkiye’de bu alanda feminist bakışla çalışan kadınlar olarak önleyici çalışma deneyimlerine sahibiz. Kimi uygulamada kimi yasal düzenlemelerdeki değişimler bunun işareti. Genç kadınların ev içinde yaşadıkları şiddete karşı durabilmesi, istemedikleri evliliklere veya şartlara yönelmek yerine kendi hayatlarını kontrol altına almak istemeleri, okullarına, eğitimlerine devam etmek istemeleri, şiddete maruz kalmaları halinde sığınağa başvurmaları, ekonomik destek talep etmeleri gibi örneklerde, önleyici çalışmaların kadınların mücadelesi sayesinde gerçekleşebildiğini, sistemi değişikliğe de zorladığını görüyoruz.

Var olan yasaların gereken hızlilikta, etkin, düzgün ve önyargıdan uzak, ayrımcı olmayan tutum ve davranışlarla uygulanması başlı başına bir önleyici çalışmadır. Yasaların uygulanmasının yanı sıra yasaya dair gereken bilgiye ulaşımın olanağının sağlanması, kolaylaştırılması da önemlidir. Medeni Kanun'un ve Ceza Kanunu'nun içerisindeki birçok madde, 6284 sayılı kanun, şu an fiilen sözleşmeden çıkılmış olsa bile İstanbul Sözleşmesi, şiddeti önlenmede kullanabileceğimiz önemli yasalar. Sözleşmede önerilen yaklaşımlar yıllardır savunduğumuz taleplerimizi oluşturuyor. 1998'den günümüze Kadın Sığınakları ve Dayanışma Merkezleri'nin Kurultay sonuç bildirgelerine bakarsak, önleyici çalışmanın yerleşmesinin önerildiğini, şiddetin kadınlar ve çocuklar için gerçekleşmeden önlenmesi için çözüm ve yöntemler geliştirildiğini görürüz. İstanbul Sözleşmesi'nin önleyici çalışmalar anlayışına hep ihtiyaç duyacağız ve sözleşmeyi mutlaka yeniden kazanacağız.

Şiddetle mücadele alanında faaliyet gösteren merkezlerin yakınlığı, erişilebilirliği, tanınan olanakların bilinmesi sağlanmalı ve bu merkezler engellilik, yaş ve sosyo-ekonomik durumlar göz önüne alınarak tasarlanmalıdır. Örneğin, ücretsiz kreş açılıyorsa bunu o ilçedeki her kadının duymasını sağlanmalı, farklı dillerde duyurulmalıdır. SHM nedir, ne yapar, nasıl destekler verir, ŞÖNİM nedir, nasıl destek verir, kimler gider yararlanır, nerelerde bulunur; biz kadınlar olarak bu ve benzeri bilgilere kolayca ve zahmetsiz ulaşabilmeliyiz. Her kadının sosyal medya kullandığı, Türkçe bildiği, yürüyebildiği, görebildiği, duyduğu varsayılmadan; farklılıklarımız, ihtiyaçlarımız gözetilerek desteğe erişebilmeliyiz.

Sorunların, eksikliklerin altı, bu alanda çalışan kurumlar olarak birlikte çizilmeli, deneyim paylaşımına olanak verilmeli, çözümde ortaklaşılmalıdır. Kadına yönelik şiddetin nedeninin cinsiyet ayrımcılığı olduğu noktasında anlaşmadığımızda önleyici çalışmalar da yerine ulaşmayacaktır. Kadınların şiddetten uzaklaşması için güçlenmeleri amacıyla verilecek desteklere dair deneyimlerin paylaşılması, mekanizmaların güçlenmesi o kadının şiddetten uzaklaşmasını sağlarken kadınların şiddet yaşamaması için neye son vereceğimizi, neyi değiştirmemiz, neyi güçlendirmemiz gerektiğini de ortaya çıkarır. Buradan edindiğimiz deneyimi paylaşmak, yaygınlaştırmak önleyici çalışmanın önemli bir noktası olacaktır. Kadınların gücüne,

ihtiyacına, ne istediğine odaklanan, bunu hayatın her alanına yayan, şiddetin suç olduğunu tartışmasız, amasız birlikte söyleyebilmek için çalışacağımız merkezleri oluşturmak önleyici faaliyetin temelidir.

Son olarak, önleme faaliyetlerinin kapsamını geliştirmeyi önemsiyorum. Kadınlara seslenme biçimlerini çoğaltmalıyız. Yeniden bilinç yükseltme grupları oluşturmak, belediyelerin olanaklarını kullanarak grup çalışmalarına ağırlık vermek, mahalle çalışması yapan kadın derneklerini desteklemek, farklı kesimlerden kadın gruplarına ulaşmak... Kadınlar Birlikte Güçlü gibi kadın örgütlerinin ve feministlerin var olduğu oluşumları da önleyici bir çalışma için çaba olarak görüyorum.

“

Var olan yasaların gereken hızlilikta, etkin, düzgün ve önyargıdan uzak, ayrımcı olmayan tutum ve davranışlarla uygulanması başlı başına bir önleyici çalışmadır. Yasaların uygulanmasının yanı sıra yasaya dair gereken bilgiye ulaşımın olanağının sağlanması, kolaylaştırılması da önemlidir

Türkiye’de
Sosyal Çalışmada
Cinsiyet Eşitliği Hakkında
Güncel Bir Değerlendirme

cinsiyetesitligipolitikalari.org

info@cinsiyetesitligipolitikalari.org